

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph. D., ve věci

žalobce: **por. Mgr. P. K.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Strouhalem
sídlem Přátelství 1960, 397 01 Písek

proti

žalovanému: **Policejní prezident Policie České republiky**
sídlem Strojnická 27, 170 89 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2019, č. j. PPR-29835-8/ČJ-2019-990131, ve věci služebního poměru,

takto:

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2019, č. j. PPR-29835-8/ČJ-2019-990131 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 9 800 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce advokáta Mgr. Václava Strouhala, sídlem Přátelství 1960, 397 01 Písek.

Odůvodnění:

A. Vymezení věci, žaloba a vyjádření žalovaného

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2019, č. j. PPR-29835-8/ČJ-2019-990131, kterým žalovaný podle § 190 odst. 8 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o příslušnících“) zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje ze dne 5. 8. 2019, č. j. RŘOLK-OL-600/2019. Posledně uvedeným rozhodnutím bylo podle § 179 zákona o příslušnících zastaveno řízení ve věci zvýšení osobního příplatku žalobce, a to z důvodů, že odpadl důvod vedení tohoto řízení.
2. Žalobce nezákonnost rozhodnutí spatřoval v tom, že byl rozkazem ředitele Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje č. 28 ze dne 28. 2. 2017 jmenován za odborovou organizaci členem komise k projednávání náhrad škod. Uvedený rozkaz byl změněn rozkazem č. 60 ze dne 15. 7. 2019, který s účinností od 1. 8. 2019 mj. stanovil všem členům komise nárok na zvýšení osobního příplatku o 500 Kč. Podle žalobce měl z tohoto důvodu nárok na zvýšení osobního příplatku. Na tom nic nemůže změnit oznámení ředitelky kanceláře ředitele Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje č. 4 ze dne 1. 8. 2019, kterým měla být provedena oprava tiskové chyby v rozkazu č. 60, přičemž tato tisková chyba měla mj. spočívat v tom, že nárok na zvýšení osobního příplatku nemají ti členové komise, kteří jsou zástupci odborové organizace a byli jmenováni na základě zákonné povinnosti. Podle žalobce se nejednalo o opravu tiskové chyby, nýbrž o změnu rozkazu č. 60, ke které nebyla ředitelka kanceláře oprávněna, a která byla tudíž nezákonná. Navíc působila ve vztahu k nároku na zvýšení osobního příplatku retroaktivně, neboť podle žalobce nárok na zvýšený osobní příplatek podle § 122 zákona o příslušnících vznikl žalobci již splněním podmínek uvedených v rozkazu č. 60. Pokud tedy správní orgány vycházely z této opravy a z tohoto důvodu zastavily řízení o zvýšení osobního příplatku žalobce, postupovaly v rozporu se zákonem. Pokud by správní orgán I. stupně postupoval rychleji, byl by býval žalobci příplatek zvýšen.
3. Žalobce namítal, že úprava, která stanoví zvýšení osobního příplatku členům komise, kteří nejsou v odborové organizaci, je diskriminační podle § 77 odst. 2 zákona o příslušnících. Žalobce uvedl, že byl jmenován jako řádný člen komise, proto by měl mít stejný nárok na zvýšení osobního příplatku, jako ostatní členové. Žalobce tvrdí, že je znevýhodněn tím, že je členem odborové organizace. Žalobce si není vědom toho, že by zástupci odborové organizace v komisi nevykonávali stejnou práci jako ostatní členové komise. Rozkaz ohledně jednotlivých členů nerozlišuje a všichni musí plnit stejné povinnosti. Podle žalobce jsou členové odborové organizace oprávněni účastnit se jednání komisek projednávání náhrad škod podle § 198 odst. 1 písm. h) zákona o příslušnících a nemusí být jmenováni jako členové komise. Proto zdůvodnění žalovaného nemůže obstát. Žalobce dále poukázal na členku odborové organizace Romanu Zatloukalovou, která je členkou náhradové komise a má nárok na odměnu.
4. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Jelikož se žalobní námitky shodují s námitkami uplatněnými v rámci podaného odvolání, odkázal žalovaný na napadené rozhodnutí.

B. Skutečnosti vyplývající ze správního spisu

5. Ze správního spisu soud pro účely soudního přezkumu zjistil, že rozkazem č. 28 s účinností od 28. 2. 2017 byla v rámci Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje zřízena komise k projednávání náhrad škod. Členem této komise byl jmenován mj.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

žalobce. Rozkazem č. 60 s účinností od 1. 8. 2019 byla část V. rozkazu č. 28 změněna tak, že všem členům komise je stanoven osobní příplatek ve výši 500 Kč. Oznámením č. 4 učiněným ředitelkou kanceláře ředitele Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje (dále jen „ředitelka kanceláře“) byl s účinností od 1. 8. 2019 změněn rozkaz č. 60, který mění rozkaz č. 28 tak, že byla opravena tisková chyba, když oprava byla provedena tak, že žalobce již nebyl uveden jako člen komise, nýbrž jako další člen komise zastupující odborovou organizaci k realizaci jejího práva účastnit se hodnotících a poradních orgánů služebního funkcionáře. Dále byl uvedený rozkaz změněn tak, že osobní příplatek ve výši 500 Kč nenáleží těm členům komise, kteří byli jmenováni jako zástupci odborové organizace.

6. Dne 19. 7. 2019 byl učiněn návrh na zvýšení osobního příplatku žalobce o 500 Kč z důvodu jeho členství v komisi pro projednání náhrad škod a téhož dne bylo z moci úřední zahájeno řízení o zvýšení osobního příplatku žalobce. Dne 22. 7. 2019 proběhlo ústní jednání v řízení o zvýšení osobního příplatku žalobce. Dne 2. 8. 2019 proběhlo ve věci další ústní jednání, při kterém bylo žalobci sděleno, že na základě oznámení č. 4 není možné žalobci osobní příplatek přiznat. Z tohoto důvodu bylo rozhodnutím ze dne 5. 8. 2019, č. j. RŘOLK-OL-600/2019 řízení o zvýšení osobního příplatku žalobce zastaveno podle § 179 zákona o příslušnících. Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce odvoláním, které žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl.

C. Posouzení věci krajským soudem

7. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
8. V nyní projednávané věci je spor zejména o to, zda oznámením č. 4 o opravě tiskové chyby provedeným ředitelkou kanceláře byla skutečně jen opravena tisková chyba a v důsledku toho neměl být žalobci osobní příplatek zvýšen, nebo zda došlo k věcné změně rozkazu č. 60, a pokud ano, zda byla ředitelka kanceláře oprávněna ji učinit.
9. Podle § 5 zákona o příslušnících platí, že *„Služební předpis stanoví zejména rozsah oprávnění příslušníků, kteří řídí výkon služby dalších příslušníků (dále jen "vedoucí příslušník"), dávat podřízeným příslušníkům rozkazy k výkonu služby. K vydání služebního předpisu je oprávněn služební funkcionář. Služební funkcionář je povinen zajistit vedení přehledu platných služebních předpisů a tento přehled průběžně aktualizovat. Služební předpis je pro příslušníky závazný“*.
10. Podle § 122 odst. 1 zákona o příslušnících dále platí, že *„osobní příplatek je nenárokovou složkou služebního příjmu, kterou lze ocenit výkon služby v mimořádné kvalitě nebo rozsahu. Rozhodnutí o přiznání, změně nebo odejmutí osobního příplatku musí být písemně odůvodněno“*.
11. Součástí spisového materiálu je pokyn policejního prezidenta č. 100 ze dne 9. 5. 2013, který upravuje postup při přípravě, tvorbě, schvalování, publikaci a administrativním zpracování mj. interních aktů řízení. Těmi se podle čl. 7 rozumí pokyn a rozkaz. Rozkazem se podle posledně uvedeného ustanovení mj. zřizují komise a další kolektivní orgány. Oprávnění vydat interní akt řízení má podle čl. 3 mj. ředitel útvaru nebo náměstek ředitele krajského ředitelství policie. Tito funkcionáři podle čl. 13 interní akty řízení schvalují. K novelizaci interního aktu řízení může dojít podle čl. 14 odst. 1 buď interním

aktem řízení vydaným týměž funkcionářem, nebo interním aktem řízení vyšší právní síly. Z čl. 15 odst. 6 vyplývá, že oznámení o opravě tiskové chyby může provést i legislativní pracoviště, pokud si tuto možnost nevyhradí sám funkcionář, o jehož předpis jde.

12. Žalovaný ke sporné otázce v odůvodnění rozhodnutí konstatoval, že vycházel ze sdělení ředitele Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje, který prohlásil, že k opravě došlo v rámci jeho zastupování v souladu s organizačním řádem a legislativními pravidly. Dále žalovaný vycházel ze sdělení náměstka pro ekonomiku ředitele Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje, který ve svém vyjádření uvedl, že o zvýšení osobního příplatku členů komise bylo rozhodnuto s ohledem na náročnost této funkce. Při přípravě rozkazu však byla přehlédnuta skutečnost, že mezi členy komise jsou též osoby, které jsou zástupci odborové organizace, a kteří v komisi nemají žádnou pracovní agendu a jednání komise se účastní nahodile. Nikdy nebylo záměrem zvýšit osobní příplatek také těmto členům komise. Jelikož věc nesnesla odkladu a ředitel Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje ani vedoucí analyticko-právního oddělení Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje nebyli přítomni, musel věc řešit náměstek pro ekonomiku v součinnosti s ředitelkou kanceláře (str. 3 a 4 rozhodnutí žalovaného). Sám žalovaný pak dodal, že není oprávněn přezkoumávat zákonnost interních aktů řízení.
13. Z výše uvedeného pokynu policejního prezidenta vyplývá (a mezi účastníky to ani není sporné), že ředitelka kanceláře je skutečně oprávněna učinit oznámení o opravě tiskové chyby. Žádný právní ani vnitřní předpis, který by byl součástí spisového materiálu, však nevymezuje, co se rozumí tiskovou chybou.
14. Podle názoru soudu lze přiměřeně vyjít z právní úpravy institutu opravy zjevných nesprávností v rozhodnutích soudů a správních orgánů (srov. § 54 odst. 4 s.r.s., § 164 o.s.ř., § 181 odst. 8 zákona o příslušnících, § 70 správního řádu nebo § 104 daňového řádu). Tato právní úprava spočívá na shodném principu, a to že opravit chyby v psaní, počtech a jiné zřejmé nesprávnosti je možné jen u zcela zjevných omylů, přičemž zjevnost by měla být dostatečně patrná. Pomocí institutu opravy zjevné nesprávnosti nelze měnit skutková zjištění či právní hodnocení (přiměřeně srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-541, č. 2119/2010 Sb. NSS nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 13. 12. 2016, sp. zn. 26 Cdo 1918/2016). V zásadě totožně je podle názoru soudu nutné nahlížet také na institut opravy tiskové chyby upravený v čl. 15 odst. 6 legislativních pravidel vydaných v rámci pokynu č. 100 policejního prezidenta. Interní akt řízení je totiž služební předpis, ze kterého vyplývají práva a povinnosti podřízeným příslušníkům. Pokud čl. 15 odst. 6 legislativních pravidel umožňuje provést opravu osobě, která jinak k jeho vydání oprávněna není, je nutné vyložit pojem „tisková oprava“ stejně restriktivně, jako u institutu opravy zjevných nesprávností v rozhodnutích soudů a správních orgánů. Jiný přístup by totiž mohl znamenat narušení hierarchie řízení uvnitř bezpečnostního sboru a umožnit vydání či novelizaci služebního předpisu k tomu neoprávněné osobě. Lze tak uzavřít, že na základě čl. 15 odst. 6 legislativních pravidel je možné opravit toliko nesprávnosti, které spočívají ve zcela zjevných chybách v psaní či počtech.
15. O takovou věc však v nyní projednávaném případě zjevně nešlo. Oznámením č. 4 vydaným ředitelkou kanceláře nedošlo toliko k opravě zjevných nesprávností, nýbrž k věcné změně rozkazu č. 60, který měnil rozkaz č. 28. Oznámením č. 4 byli rozlišení jednotliví členové komise na ty, kteří byli do komise jmenováni za účelem výkonu oprávnění odborové organizace účastnit se jednání této komise podle § 198 odst. 1 písm. h)

zákona o příslušnících, a ostatní členové komise. Takové rozlišení rozkaz č. 60 ani rozkaz č. 28 neobsahovaly. V návaznosti na to také bylo změněno ustanovení o zvýšení osobního příplatku těm, a to tak, že příplatek bude náležet jen členům komise, kteří nebyli jmenováni do své funkce za odborovou organizaci. Úprava v oznámení č. 4 tak představuje věcnou a zcela zásadní změnu rozkazu č. 60. Je lhostejné, že smyslem rozkazu č. 60 bylo odměnit zvýšením osobního příplatku pouze ty členy komise, kteří nebyli v odborové organizaci. Tento úmysl v žádném ohledu nebyl vyjádřen v textu samotného rozkazu č. 60. Soud připomíná, že pouze vlastní normativní text rozkazu může být pro příslušníky závazný. Nikoliv jeho odůvodnění. Pokud ředitel Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje nedokázal tento úmysl vtělit do textu rozkazu č. 60, jde toto pochybení k jeho tíži. Následný souhlas ředitele Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje již není relevantní.

16. Na základě uvedeného se soud zcela ztotožňuje s žalobcem v tom, že ředitelka kanceláře nebyla oprávněna změnit rozkaz č. 60. Oznámení č. 4 vydané ředitelkou kanceláře je rozporné s legislativními pravidly vydanými policejním prezidentem, a tudíž nezákonné. Pokud žalovaný z tohoto rozkazu vycházel a řízení zastavil podle § 179 zákona o příslušnících s tím, že odpadl důvod pro jeho vedení, postupoval v rozporu s uvedeným ustanovením. Jeho rozhodnutí je proto nutné zrušit.
17. Naproti tomu se soud neztotožňuje s námitkou žalobce, že by byla úprava odměňování jednotlivých členů komise (při jejich rozlišení na ty, kteří jsou do komise jmenováni jako zástupci odborové organizace, a ty kteří nikoliv) diskriminační. Z výše zmíněného vyjádření náměstka pro ekonomiku ředitele Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje vyplývá, že řádný člen komise pro náhradu škody má přidělenou agendu, kterou zpracovává, kdežto člen komise, který v ní působí jako zástupce odborové organizace, nikoliv a jeho účast na jednání komise není povinná. Tuto skutečnost žalobce v žalobě zpochybňuje, avšak jen velmi obecně. Sám žalobce je členem předmětné komise, nic mu tak nebránilo v tom, aby předložil k důkazu seznamy spisů, které on sám zpracovával a prokázal, tak, že i on jakožto zástupce odborové organizace zpracovává vlastní agendu. Jelikož se žalobce omezil toliko na obecné zpochybnění tohoto významného závěru, ke kterému dospěl žalovaný, soud se jím z hlediska pravdivosti blíže nezabýval. Závěrem k této námitce soud uvádí, že pokud je rozdílné odměňování odůvodněno tím, že řádný člen vykonává v komisi vlastní agendu a člen jmenovaný jako zástupce odborové organizace nikoliv, nelze této úpravě z hlediska diskriminace nic vytknout. Takový postup je koneckonců výrazem pravidla, že stejné finanční ohodnocení náleží za stejnou či srovnatelnou práci. Tato námitka má nicméně význam jen pro účely dalšího řízení ve věci, neboť jak již soud uvedl výše, žalovaný pochybil, když řízení zastavil na podkladě oznámení ředitelky kanceláře č. 4.

D. Závěr a náhrada nákladů řízení

18. Vzhledem k výše uvedenému krajský soud podle § 78 odst. 1 a odst. 4 s.ř.s. zrušil rozhodnutí žalovaného a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Žalovaný je v dalším řízení vázán právním názorem zaujatým krajským soudem (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
19. Krajský soud na tomto místě připomíná, že předmětem soudního řízení byla pouze otázka zákonnosti rozhodnutí o zastavení řízení o zvýšení osobního příplatku žalobci. V dalším řízení žalovaný zohlední výše uvedený názor právního soudu ohledně nezákonnosti

oznámení ředitelky kanceláře č. 4 a znovu v řízení posoudí nárok žalobce na zvýšení osobního příplatku.

20. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s tak, že žalovaný byl s ohledem na úspěch žalobce ve věci zavázán k náhradě účelně žalobcem vynaložených nákladů. Náklady řízení žalobce spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč. Dále spočívají ve 2 úkonech právní služby zástupce žalobce v podobě přípravy a převzetí zastoupení a podání žaloby. Odměna za jeden úkon právní služby činí podle § 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu 3 100 Kč, celkem tedy 6 200 Kč. K tomu žalobci náleží za každý úkon právní služby paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Zástupce žalobce netvrdil ani neprokázal, že by byl plátcem DPH ve smyslu § 14a odst. 1 advokátního tarifu, proto mu soud náhradu DPH nepřiznal. Celkové náklady žalobce činí 9 800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Stěžovatel musí být **zastoupen advokátem**; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Olomouc 11. května 2021

Mgr. Jiří Gottwald v. r.
předseda senátu